

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX01HVYZZ
prvotní identifikátor

odbor právní
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV- 36423-14/P-2013

Praha 23. května 2013
Počet listů: 1
Přílohy: 1/pdf

Adresa

Žádost o poskytnutí informace (podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), zaslání rozsudků správního soudu - poskytnutí rozsudků

Odboru právnímu Ministerstva vnitra byla doručena Vaše žádost o poskytnutí kopií rozsudků v rámci Vaší žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím a to rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 8/2009 ze dne 29. 2. 2012 a rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 206/2008 ze dne 29. 5. 2012.

V příloze Vám zasíláme požadované rozsudky.

JUDr. Ivana Pecháčková
ředitelka odboru právního
podepsáno elektronicky

Vyřizuje: JUDr. Hana Trnková
tel. č.: 974 816 755

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích**, IČ: 26653486, občanské sdružení se sídlem Brno – Kníničky, U Luhu 23, v řízení zastoupení Mgr. Lud'kem Šikolou, advokátem se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7 – Letná, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2008, č.j. MV-81464-4/ODK-2008,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5.11.2008, č.j. MV-81464-4/ODK-2008, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 6.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Lud'ka Šikoly, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2008, kterým byl potvrzen postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje – při vyřizování žádosti občanského sdružení – žalobce – o poskytnutí informací, vedené povinným subjektem pod sp.zn. S-JMK 122554/2008/OKP.

Žalobce se žádostí o poskytnutí informací podle zákona o informacích výslovně adresovanou Radě Jihomoravského kraje jako povinnému subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o informacích domáhal poskytnutí kopií veškeré e-mailové korespondence náměstka hejtmana Ing. Venclíka, a to za období od 1.9.2008 do vyřízení žádosti. Téhož dne zaslal i upřesnění žádosti, tedy že požaduje korespondenci přijatou i odeslanou, a to do všech e-mailových schránek, které jsou na JMK zřízeny pro náměstka hejtmana Venclíka a jeho

sekretariát, jakož i e-mailové korespondence adresované dotyčnému a doručené na e-mailové adresy posta@kr-jihomoravsky.cz, podatelna@kr-jihomoravsky.cz. Dne 10.10.08 obdržel žalobce od odboru kontrolního a právního sdělení ze dne 2.10.2008, nazvané „E-mailová korespondence Ing. Venclíka.-poskytnutí informace“, kterým ale žádná požadovaná informace poskytnuta nebyla s tím, že povinný subjekt nemá k dispozici žádnou e-mailovou korespondenci prvního náměstka hejtmana JMK za požadované období, kterou by bylo možno považovat za korespondenci vztahující se k působnosti JMK. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že se e-mailová korespondence náměstka hejtmana neeviduje v oficiálním protokolu, nejedná se, dle sdělení, o informace úředního charakteru. Proti tomuto postupu podal žalobce stížnost, neboť povinný subjekt, Rada JMK, na podanou žádost v zákonné lhůtě nijak nereagoval a se sdělením jiného subjektu se žalobce nespokojil. Napadeným rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých hmotných a procesních právech.

K otázce vymezení povinného subjektu poukázal žalobce na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o informacích a uvedl, že pokud byla žádost adresována Radě JMK, jakožto jednomu z orgánů územního samosprávného celku, potom musí být tímto orgánem i vyřizena. Nesouhlasí s argumentací žalovaného, která připouští existenci více orgánů v rámci kraje jen pro přenesenou působnost, nikoliv však pro samostatnou působnost. Jeho výklad nevyplývá ani ze zákona č. 129/2000 Sb. ani ze zákona o informacích. Názor žalovaného není kompatibilní ani s vyhláškou č. 442/2006 Sb. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že jím zaujatý názor je pro žalobce nejvýhodnější. Má za to, že by občanům mělo být umožněno, aby měli možnost jednat se státní správou na základě co neúplnějších informací. Pokud by orgánem nadřazeným byl Jihomoravský kraj – KÚ JMK, odbor kontrolní a právní a orgánem č. 2 Rada JMK, dospěl žalobce k závěru, že pro Jihomoravský kraj – KÚ JMK, odbor kontrolní a právní, je nemožné si reálně vynutit poslušnost Rady JMK a tedy Jihomoravský kraj – KÚ JMK, odbor kontrolní a právní, nemůže autoritativně komukoli (včetně žadatele o informace), odpovídat, že Rada určité informace nemá. Je přesvědčen o tom, že Rada musí zůstat samostatným povinným subjektem, který musí za své vydávání či nevydávání informací zůstat odpovědný. Je přesvědčen o tom, že povinnými subjekty jsou nejen územní samosprávné celky, ale i jejich jednotlivé orgány, a to i s ohledem na ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 129/2000 Sb. Žalobce podotýká, že s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o informacích nelze dovozovat skutečnost, že územně samosprávný celek a jeho orgány tvoří jeden povinný subjekt. Naopak povinnými subjekty jsou jak samosprávný celek takový (kraj, obec), tak i všechny jeho orgány (tj. u krajů mj. krajský úřad, hejtman a rada).

Dle žalobce je Rada JMK samostatným povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o informacích, který byl žalobcem požádán o poskytnutí konkrétních informací. Jako samostatný subjekt práva na informace byla Rada JMK, podle názoru žalobce, povinna na jeho žádost sama reagovat, a nikoli postoupit či jinak delegovat svou zákonnou povinnost na jiný samostatný subjekt práv a povinností v rámci práva na svobodný přístup k informacím.

Žalobce dále nesouhlasí se závěry žalovaného ohledně charakteru požadované informace. Obrátil se na Radu JMK z toho důvodu, že se požadovaná informace týká jednoho z členů osloveného orgánu. Žalobce je přesvědčen o tom, že e-mailová korespondence úředního charakteru by neměla mít odlišný režim než korespondence papírová a že tedy e-mailová korespondence je existující a vydatelná, ať už existuje v kopii kdekoliv v rámci povinného subjektu, tedy na centrálních počítačových severech, v záložních nebo archivních kopiích e-mailového systému apod. Zdůraznil, že ne pro všechny typy komunikace elektronické se požaduje použití elektronického podpisu, ale důležitějším aspektem je obsah

e-mailové korespondence spíše než otázka použití či nepoužití elektronického podpisu a elektronické podatelny. Poukázal na to, že komunikační prostředky použité zaměstnavatelem jsou majetkem zaměstnavatele a ten má tedy plné právo nakládat s korespondencí, která se oficiálním způsobem mezi úřady a institucemi vyměňuje. Pokud by snad některý zaměstnavatel (povinný subjekt) akceptoval použití komunikačních prostředků i pro soukromé účely, není vyloučeno, že by mohl vzniknout důvod pro částečné odepření informací, ale v tomto případě by muselo být o tom vydáno rozhodnutí dle § 15 zákona o informacích. Nelze ale vyřídit žádost sdělením, že žádná korespondence úředního charakteru neexistuje.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby, neboť ji považuje za nedůvodnou, neboť žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na hmotných ani procesních právech. K námitce týkající se interpretace pojmu povinný subjekt v podmínkách územních samosprávných celků uvedl žalovaný, že zákonnost vyřízení žádosti o informace není ovlivněna faktem, že tuto žádost vyřídil jiný orgán kraje, než který byl žadatelem označen jako adresát žádosti. Uvedl, že zaujímá stejný názor jako v bodu III/B napadeného rozhodnutí. Bylo dle žalovaného zcela v souladu se zákonem, pokud žádost o informace za samostatné působnosti, byť ji žalobce adresován Radě Jihomoravského kraje, vyřizoval Krajský úřad Jihomoravského kraje, neboť ve skutečnosti se jednalo o žádost o poskytnutí informací od kraje jako povinného subjektu. To, který orgán v rámci organizačního uspořádání kraje vyřízení žádosti „fakticky“ zabezpečí, není z hlediska postupu zákona o informacích relevantní.

K problematice poskytování e-mailové korespondence člena Rady kraje, resp. neexistence požadované informace, odkázal žalovaný na bod III/C napadeného rozhodnutí, uvedl, že za úřední korespondenci kraje, tj. korespondenci podléhající též pravidlům vedení spisové služby a archivnictví, lze považovat pouze korespondenci odesílanou a nebo přijímanou jménem kraje, resp. z jejichž povahy vyplývá, že je odesílaná či přijímaná jménem kraje. Existence požadovaných informací od povinného subjektu byla prověřena, povinný subjekt sdělil, že požadovanými informacemi nedisponuje, a proto dle názoru žalovaného nevznikly důvodné pochybnosti. V daném případě žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by povinný subjekt měl k dispozici e-mailovou korespondenci Ing. Venclíka a ani ze spisového materiálu předloženého žalovanému nevzešla pochybnost zakládající důvod pro vrácení věci povinnému subjektu. Žalovaný dospěl k závěru, že v daném případě není nutno vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť dospěl k závěru, že poskytnutí tzv. negativní informace lze považovat za sdělení doprovodné informace dle § 3 odst. 6 zákona o informacích. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce napadeným rozhodnutím nebyl zkrácen na svém právu na svobodný přístup k informacím a nebyla poškozena ani jeho práva procesní.

Ze správního spisu zaslání žalovaným správním úřadem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 20.9.2008 požádal žalobce o informace týkající se e-mailové korespondence Ing. Venclíka, s tím, že žádal předat e-mailovou korespondenci náměstka hejtmana Ing. Venclíka za období od 1.9.2008 do vyřízení žádosti. Šlo o korespondenci mezi JMK a MD, kterou považoval za úřední. V případě odstranění korespondence z počítače příjemce byl přesvědčen o archivaci centrálně na JMK. Téhož dne potom ještě svou žádost upřesnil, když konkretizoval e-mailové adresy.

Dne 23.9.2008 vyzval Krajský úřad Jihomoravského kraje náměstka Ing. Milana Venclíka k předání veškeré e-mailové korespondence za období od 1.9.2008 do 20.9.2008, týkající se působnosti Jihomoravského kraje. Dne 23.9.2008 sdělil Ing. Milan Venclík, že z uvedeného období nemá žádnou e-mailovou korespondenci vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje. Dne 2.10.2008 sdělil Jihomoravský kraj, Krajský úřad Jihomoravského kraje, žalobci, že povinný subjekt nemá k dispozici žádnou e-mailovou korespondenci prvního náměstka hejtmána Jihomoravského kraje za požadované období, kterou by bylo možno považovat za korespondenci vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje, resp. za informace, které je Jihomoravský kraj jako povinný subjekt povinen poskytovat žadatelům na základě zákona č. 106/1999 Sb. Dodal, že zálohování, resp. archivace e-mailových stránek hejtmána, členů Rady Jihomoravského kraje je na jejich vlastním uvážení, resp. není centrálně řízena. E-mailová korespondence náměstka hejtmána Ing. Venclíka není povinným subjektem evidována v oficiálním protokolu, tudíž se nejedná o informace úředního charakteru a jako takové tyto informace nepodléhají spisové službě archivnictví. Takováto korespondence se dá považovat za neformální korespondenci osoby, jež není orgánem povinného subjektu.

Dne 13.10.2008 zaslal žalobce odvolacímu orgánu Ministerstva vnitra stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a zákona o informacích a podnět k výkonu dozoru ve věci spisové služby na JMK. Dne 20.10.2008 sdělil Jihomoravský kraj žalobci, že zasláné stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace, mj. i e-mailovou korespondenci Ing. Venclíka, byly postoupeny dalšímu řízení na Ministerstvo vnitra.

Napadeným rozhodnutím potvrdilo Ministerstvo vnitra postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje – při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací. K námitce žalobce o vyřizování žádosti „nepříslušným“ povinným subjektem uvedl, že je nutno vycházet z podstaty územních samosprávných celků jako veřejnoprávních korporací, jimž zákon vymezuje okruh záležitostí náležejících tomuto subjektu jako jejich „vlastní“ činnost, tedy jako jejich samospráva či samostatná působnost. V případě krajů je okruh těchto činností vymezen v § 14 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské řízení). Zákon svěřuje samostatnou působnost přímo kraji a navazující rozdělení pravomoci rozhodovat o konkrétních otázkách spadajících do samostatné působnosti mezi jednotlivé krajské orgány představuje pouze bližší organizační rozdělení činností v rámci daného samosprávného celku, aniž však z těchto orgánů v oblasti samostatné působnosti činí zvláštní, samostatně fungující jednotky. Zákonem uloženou povinnost poskytovat informace týkající se samostatné působnosti je nutno dle žalovaného považovat za povinnost uloženou územnímu samosprávnému celku jako takovému, nikoli jeho jednotlivým orgánům. Proto i povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o informacích může být pro oblast samostatné působnosti pouze kraj jako celek a nikoli též jeho jednotlivé orgány. Povinným tedy je v případě žalobce kraj a nikoli jeho jednotlivé orgány. Žádost bude zpravidla vyřizovat s ohledem na § 94 odst. 1 krajského zřízení krajský úřad, neboť svou podstatou jde o rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Povinný subjekt z hlediska určení orgánu, který žádost o informaci vyřizoval, postupoval správně.

Pokud jde o obsah informace, sdělil povinný subjekt žadateli dne 2.10.2008 informaci, že povinný subjekt nemá k dispozici žádnou požadovanou informaci. Pokud jde o pojem „vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje“ uvedl, že si je vědom toho, že povinné subjekty mají ve smyslu zákona o informacích nepochybnou povinnost poskytovat informace, vztahující se k jejich působnosti (a to nikoli jenom působnosti vrchnostenské – srovnej čl. 17 odst. 5 Listiny, používající pojem činnost) – tj. takové, jimiž disponují nebo které mají v souladu s danou působností – povinnosti mít. Je nutno ale rozlišovat informace, které má

k dispozici kraj, jakožto povinný subjekt, a informacemi, které mají k dispozici např. jednotliví radní jakožto politici či soukromé osoby. V daném případě je rozhodující, zda se jednalo o korespondenci kraje – tj. adresovanou kraji či odeslanou jménem kraje nebo korespondenci adresovanou Ing. Venclíkovi či odeslanou jménem Ing. Venclíka, nikoli kraje. Žalovaný poukázal na to, že v žádosti bylo uvedeno pouze období, za něž byla korespondence požadována, ale bližší specifikaci žádost neobsahovala. Povinný subjekt ale nemá povinnost vést e-mailovou korespondenci náměstků hejtmána Jihomoravského kraje. Z tohoto hlediska se tedy o informaci, které musí mít povinný subjekt k dispozici, nejedná. Žalovaný se pak následně zabýval otázkou, zda je e-mailová korespondence náměstka hejtmána úřední korespondencí povinného subjektu, Jihomoravského kraje, jež podléhá pravidlům spisové služby, na niž by se vztahovala archivační povinnost. Sám povinný subjekt ve vyjádření ze dne 2.10.2008 uvedl, že zálohování, resp. archivaci e-mailových stránek hejtmána ostatních členů Rady je na jejím vlastním uvážení, není centrálně řízená, a tudíž není automaticky zálohovaná. E-mailová korespondence náměstka hejtmána Ing. Venclíka není povinným subjektem evidována v oficiálním protokolu, neboť se nejedná o informace úředního charakteru a jako takové tyto nepodléhají spisové službě a archivnictví. Náměstek hejtmán dle žalovaného skutečně není orgánem povinného objektu, tj. Jihomoravského kraje, jehož jménem by mohl samostatně jednat. Orgánem Jihomoravského kraje je Rada jakožto kolektivní orgán, přičemž zastupování kraje navenek, tj. jednání jeho jménem ze zákona přísluší hejtmánovi. Samotnou e-mailovou korespondencí bez jejího zachycení v úředním protokolu lze považovat spíše za neformální korespondenci, nikoli za korespondenci úřední. Sdělení o tom, že nedisponuje povinný subjekt žádnými informacemi, lze dle žalovaného považovat za řádné vyřízení žádosti odpovídající sdělení žadateli. Nejde-li o odmítnutí žádosti, není třeba vydávat formální rozhodnutí dle § 15 zákona o informacích.

Městský soud v Praze znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.) a dospěl po posouzení věci k závěru, že žaloba v dané věci je důvodná. Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, že aby soud ve věci rozhodl bez jednání a vzhledem k tomu, že žalovaný s postupem soudu souhlasil a žalobce se k zaslané výzvě ve stanovené lhůtě nevyjádřil, rozhodl soud podle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Žalobce podanou žalobou napadl rozhodnutí žalovaného správního úřadu, vydané podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb., jímž žalovaný k žalobcem podané stížnosti rozhodl o tom, že postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace se potvrzuje.

Žalobce nejprve namítal, že pokud adresoval žádost Radě JMK, jakožto jednomu z orgánů územního samosprávného celku, potom musela být vyřízena pouze tímto orgánem. Tato námitka není důvodná.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o informacích povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle ust. § 20 odst. 6 zákona o informacích informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti.

Podle ust. § 1 odst. 3 zákona o krajích kraj je samostatně spravován zastupitelstvem kraje (dále jen "zastupitelstvo"); dalšími orgány kraje jsou rada kraje (dále jen "rada"), hejtman kraje (dále jen "hejtman") a krajský úřad. Orgánem kraje je též zvláštní orgán kraje (dále jen "zvláštní orgán") zřízený podle zákona.

Podle ust. § 4 zákona o krajích pokud zvláštní zákon upravuje působnost krajů a nestanoví, že jde o přenesenou působnost, platí, že jde vždy o činnosti patřící do samostatné působnosti krajů.

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o krajích do samostatné působnosti kraje patří záležitosti, které jsou v zájmu kraje a občanů kraje, pokud nejde o přenesenou působnost kraje.

Podle ust. § 29 odst. 1 zákona o krajích orgány kraje vykonávají na svém území přenesenou působnost ve věcech, které stanoví zákon.

Podle ust. § 59 odst. 3 zákona o krajích rada zabezpečuje rozhodování v ostatních záležitostech patřících do samostatné působnosti kraje, pokud nejsou vyhrazeny zastupitelstvu nebo pokud si je zastupitelstvo nevyhradilo.

Podle ust. § 66 zákona o krajích krajský úřad plní úkoly v samostatné působnosti uložené mu zastupitelstvem a radou a napomáhá činnosti výborů a komisí. Rada může ukládat úkoly krajskému úřadu jen v rozsahu své působnosti svěřené jí zákonem.

Podle ust. § 94 odst. 1 zákona o krajích je-li orgánům kraje svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve věcech patřících do samostatné působnosti kraje, k řízení je příslušný krajský úřad; na jeho rozhodování se vztahuje správní řád, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. K přezkoumávání těchto rozhodnutí je příslušné ministerstvo; odvolací orgán nemůže rozhodnutí změnit.

Předně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27.10.2010, č.j.: 4 Ans 13/2008-87, na který soud též pro stručnost odkazuje, „v případech, kdy jsou informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovány v rámci samostatné působnosti kraje, zákon nebrání tomu, aby žádost o poskytnutí informací vyřídil a odpovídající informace poskytl krajský úřad, a to ani v případě, že žádost o poskytnutí informací byla směřována vůči jinému orgánu kraje (např. radě kraje)“. K uvedenému závěru NSS dospěl na základě specifik samostatné působnosti kraje, kdy zatímco přenesená působnost je zásadně vykonávána orgány kraje (§ 29 odst. 1 zákona o krajích), samostatná působnost náleží kraji jako takovému (§ 14 odst. 1 zákona o krajích). Předmětem přenesené působnosti je pak výkon státní správy, který je státem toliko „přenášen“ na kraje, resp. jejich jednotlivé orgány. Předmětem samostatné působnosti je pak krajská samospráva, tzn. oprávnění vykonávat vlastním jménem a na vlastní odpovědnost správu svých vlastních záležitostí. Zatímco tak v případě přenesené působnosti se jedná toliko o *dekoncentraci* státní správy, působnost samostatná je výrazem *decentralizace* veřejné správy, tedy jejího přenosu na jiný subjekt než stát. Dle NSS uvedené rozlišení samostatné a přenesené působnosti odpovídá i čl. 105 Ústavy. Za uvedené situace je tak nutné posoudit, zda informace požadované žalobcem patří do samostatné, či přenesené působnosti kraje. Dle názoru soudu je nepochybné, že informace požadované žalobcem na základě jeho žádosti náleží do samostatné působnosti JMK. Podle ust. § 4 zákona o krajích totiž, pokud zvláštní zákon upravuje působnost krajů a nestanoví, že jde o přenesenou působnost, platí, že jde vždy o

činnosti patřící do samostatné působnosti krajů. Problematiku korespondence kraje a jeho orgánů nelze podřadit pod zákonem vymezenou přenesenou působnost kraje. Tato problematika tak spadá do samotné působnosti kraje. Dle NSS oprávnění vyřídit žádost o poskytnutí informací KÚ JMK, namísto Rady JMK vyplývá i z ust. § 94 odst. 1 věta první zákona o krajích a z ust. § 20 odst. 6 zákona o informacích. Pro věc jsou však i relevantní ust. § 66 věta první a § 59 odst. 3 zákona o krajích. V uvedeném rozsudku NSS rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, podle které povinnými orgány ve smyslu zákona o informacích při poskytování informací, spadající do samostatné působnosti, nejsou územní samosprávné celky jako takové, ale přímo jejich jednotlivé orgány. U této námítky odkázal na svůj rozsudek ze dne 28.12.2007, č.j.: 4 As 48/2007-80, podle kterého „pokud je povinným subjektem kraj, za něhož podle § 66 zákona o krajích plní úkoly v samostatné působnosti uložené mu zastupitelstvem a radou krajský úřad, přičemž požadovaná informace se týká činnosti spadající do samostatné působnosti kraje, pak rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu ten, kdo stojí v jeho čele, tedy hejtman příslušného kraje“ a ze dne 7.8.2007, č.j.: 2 As 12/2007-79, v němž NSS uvedl, že „jedná-li se o informaci, která spadá do působnosti obcí, bylo by přílišným formalismem – zakázaným mj. s ohledem na to, že právo na informace vyvěrá z čl. 17 Listiny základních práv a svobod – žádost odkládat, pokud by byla směřována nesprávné organizační složce či orgánu obce. O odložení by pak mohlo být rozhodnuto jen v případě, pokud by žádost byla adresována zcela jiné obci“. Zároveň NSS konstatoval, že v případě, že je „žádost o poskytnutí informace ve smyslu § 94 odst. 1 zákona o krajích, popř. § 66 téhož zákona vyřizována krajským úřadem, je nutné, aby krajský úřad při vyřizování žádosti úzce spolupracoval s ostatními orgány kraje a poskytl rovněž tytéž informace, které mají tyto orgány k dispozici“. Z uvedených důvodů je tak nutno odmítnout argumentaci žalobce, podle které informace poskytnuté KÚ JMK namísto Rady JMK nemá žádnou vypovídací hodnotu, o tom, zda požadované informace existují a v jakém rozsahu. Shora nastíněné řešení ostatně i NSS považoval za neefektivnější a pro žadatele příznivější, než by tomu bylo v případě poskytování informací výhradně osloveným orgánem kraje, a to jak po stránce obsahového vyřízení žádosti, tak i s ohledem na potřebu dodržování zákonných lhůt.

Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 20.10.2011, č.j. 6 As 33/2011 – 83, ve kterém odkázal na citovaný rozsudek č.j. 4 Ans 13/2008-87 a navíc uvedl, že k žalobcem podané ústavní stížnosti Ústavní soud ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou usnesením sp. zn. IV. ÚS 281/11 z 26. 4. 2011 odmítl. Ústavní soud ve svém rozhodnutí uvedl: „Dle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Informační zákon v ustanovení § 2 odst. 1 definuje tři okruhy povinných k podávání informací: orgány státu; územní samosprávné celky a jejich orgány; a veřejné instituce. Rozšířením výčtu povinných u územních celků informační zákon zohlednil, že činnost, kterou orgány samosprávných celků vykonávají je nejen v jejich samostatné působnosti (čl. 100 a násl. Ústavy České republiky), ale rovněž v působnosti přenesené (čl. 105 Ústavy České republiky). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že není v rozporu se zákonem, pokud se povinnosti poskytnout informace, o něž byl požádán územní celek, ujme (pověřený) orgán územního celku. Takový výklad není v rozporu s právem na informace, jak je zakotveno v čl. 17 Listiny, a Ústavní soud stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu odkazuje.“ Nejvyšší správní soud tedy setrval na svém názoru vyjádřeném v rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 - 87 z 27. 10. 2010: „V případech, kdy jsou informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, poskytovány v rámci samostatné působnosti kraje, zákon nebrání tomu, aby žádost o poskytnutí informací vyřídil a odpovídající informace poskytl krajský úřad, a to i v případě, že žádost o poskytnutí informací

byla směřována vůči jinému orgánu kraje (např. radě kraje). Z uvedeného důvodu neshledal soud tuto námitku žalobce důvodnou.

Důvodnou ale shledal městský soud námitku týkající se pochybení povinného subjektu, pokud za situace, kdy žádosti žalobce o poskytnutí informace nevyhověl, nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a tedy i pochybení žalovaného, pokud tento postup povinného subjektu na základě podané stížnosti napadeným rozhodnutím potvrdil.

Podle ust. § 16a zákona o informacích, stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Žalobce dále namítá, že pokud povinný subjekt odepřel vydání informace, bylo jeho povinností vydat rozhodnutí dle ustanovení § 15 zákona o informacích. Soud se tedy zabýval otázkou, zda byl v souladu se zákonem žalovaným potvrzený postup povinného subjektu, pokud s odkazem na ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona sdělil žalobci, že nemá k dispozici žádnou emailovou korespondenci I. náměstka hejtmána Jihomoravského kraje Ing. Venclíka za požadované období, kterou by bylo možno považovat za korespondenci vztahující se k působnosti Jihomoravského kraje, resp. za informace, které je Jihomoravský kraj jako povinný subjekt povinen poskytovat žadatelům na základě zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že zálohování, resp. archivace e-mailových stránek hejtmána, členů Rady Jihomoravského kraje je na jejich vlastním uvážení, resp. není centrálně řízena a e-mailová korespondence náměstka hejtmána Ing. Venclíka není povinným subjektem evidována v oficiálním protokolu a nejedná se tedy o informace úředního charakteru a jako takové tyto informace nepodléhají spisové službě archivnictví.

Podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o poskytování informací povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle § 15 odst. 1 zákona o poskytování informací pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Soud dospěl k závěru, že námitka je důvodná, neboť povinný správní orgán postupoval v rozporu se zákonem o poskytnutí informací, pokud k žádosti žalobce o zaslání požadované emailové korespondence pouze dopisem ze dne 2.10.2008 žalobci sdělil, že požadované informace nemá k dispozici, z čehož jednoznačně vyplývá závěr, že povinný subjekt emailovou korespondenci žalobci neposkytl. Tento postup je ale v rozporu se smyslem citovaných ustanovení, když podle ust. § 15 odst. 1 je povinný subjekt povinen v případě nevyhovění žádosti, byť i jen zčásti, vydat rozhodnutí o jejím odmítnutí. V daném případě povinný subjekt žalobci požadovanou informaci – zaslání konkrétní emailové korespondence - neposkytl, ale v rozporu se zákonem žádost neodmítl, naopak napsal žalobci sdělení nazvané „Emailová korespondence ing. Venclíka“ – poskytnutí informace“, ve které

mu pouze sdělil, že mu požadovanou informaci nemá k dispozici. Pokud tady povinný subjekt, ač žádosti žalobce nevyhověl, nevydal v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona rozhodnutí o odmítnutí, proti kterému by žalobce mohl podat odvolání, došlo tímto postupem skutečně ke zkrácení práv žalobce. Pokud by žalovaný rozhodl o odmítnutí návrhu, mohl by žalobce proti tomuto rozhodnutí podat dle ust. § 16 odst. 1 odvolání. V daném případě, kdy obdržel písemné sdělení, mohl pouze dle ust. § 16a zákona o informacích podat stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, nikoli tedy odvolání směřující do merita věci.

Soud nemůže akceptovat argumentaci žalovaného uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že sdělení povinného subjektu ze dne 2.10.2008 o tom, že žádnou žadatelem požadovanou emailovou korespondenci nedisponuje, lze považovat za řádné vyřízení žádosti, neboť toto sdělení má charakter doprovodné informace ve smyslu § 3 odst. 6 zákona o informacích. Dle žalovaného se jedná o informaci vztahující se k existenci požadované informace a jelikož nejde o odmítnutí žádosti (žádost je věcně vyřízena, nedochází k jejímu odmítnutí), není v těchto případech nutné vydávat formální rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle § 15 zákona o informacích.

Podle § 3 odst. 6 zákona o informacích doprovodnou informací pro účel tohoto zákona je taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán, a dalších důležitých rysech).

Městský soud v Praze naopak dospěl k závěru, že sdělení ze dne 2.10.2008 není doprovodnou informací ve smyslu citovaného ustanovení, neboť v daném případě žalobce požadoval zaslání emailové korespondence náměstka hejtmana ing. Venclíka. Ze správního spisu vyplývá jednoznačně, že požadovaná korespondence nebyla žalobci poskytnuta, tedy že povinný subjekt podané žádosti nevyhověl, a proto byl povinen rozhodnout dle ust. § 15 odst. 1 zákona o informacích.

O doprovodnou informaci by mohlo jít v případě, že by se žalobce dotazoval pouze na existenci určité informace, případně požadoval sdělení, kdo ji vypracoval atp. Za doprovodnou informaci by bylo možné také považovat průvodní dopis k požadované listině. Tak tomu ale v daném případě nebylo. Pokud tedy povinný subjekt žádosti nevyhověl, ale přesto rozhodnutí o odmítnutí dle § 15 zákona o informacích přesto nevydal, postupoval v rozporu se zákonem. Vzhledem k tomu, že žalovaný napadeným rozhodnutím postup povinného subjektu schválil, je i napadené rozhodnutí nezákonné a námitka, v níž žalobce namítá nesprávnost postupu povinného subjektu, je důvodná.

Protože Městský soud v Praze shledal žalobu částečně důvodnou, postupoval podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a podle odstavce 4 téhož právního ustanovení vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s, podle kterého úspěšnému žalobci náleží náhrada nutných nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení žalobce, které tvoří odměna Mgr. Lud'ka Šikoly, advokáta, za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu

a dva režijní paušály po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková výše přiznaných nákladů řízení činí 6.800,- Kč, přičemž soud uložil povinnost nahradit náklady řízení žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve 30denní lhůtě k plnění.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. února 2012

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

Tento rozsudek ze dne 29. února 2012, č.j. 11Ca 8/2009-34-43 nabyl právní moci dne 5. března 2012-výrok I., dne 30.3.2012-výrok II. Připojení doložky provedl Petra Beranova dne 10. dubna 2012.

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Hanou Veberovou v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích**, IČ: 26653486, občanské sdružení se sídlem Brno – Kníničky, U Luhu 23, v řízení zastoupení Mgr. Lud'kem Šikolou, advokátem se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7 – Letná, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2008, č.j. MV-81464-4/ODK-2008,

t a k t o :

Výrok II. rozsudku ze dne 29. února 2012, č.j. 11 Ca 8/2009 – 34 se opravuje tak, že „Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.760,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Lud'ka Šikoly, advokáta“.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozsudkem ze dne 29.2.2012 soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a rozhodl o nákladech řízení. Omylem ale nepřiznal zástupci žalobce DPH ve výši 960,- Kč, ačkoli tento je jejím plátcem.

Soud v souladu s ustanovením § 64 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) rozhodl dle ustanovení § 164 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) o opravě zřejmé nesprávnosti tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto opravného usnesení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 22. března 2012

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, IČ: 26653486**, občanské sdružení se sídlem Brno, U Luhu 23, zastoupen Mgr. Lud'kem Šikolou, advokátem v Brně, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MV-44553-5/ODK-2008 ze dne 4.6.2008,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. MV-44553-5/ODK-2008 ze dne 4.6.2008 a rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 5.5.2008, č.j. JMK 59493/2008 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800 Kč k rukám zástupce Mgr. Lud'ka Šikoly, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 6.8.2008 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. MV-44553-5/ODK-2008 ze dne 4.6.2008, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu – Jihomoravského kraje, za nějž jednal v dané věci Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor kontrolní a právní – ze dne 5.5.2008, č.j. JMK 59493/2008, sp. zn. S-JMK 56388/2008 OKP, o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací.

Prvostupňovým rozhodnutí byla částečně odmítnuta žádost odvolatele o poskytnutí informací ze dne 28.4.2008 označená jako „Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, - Průkaz doručení k žádosti: Evropská komise dostává lživé informace.“.

Žalobce konkrétně požadoval na Radě Jihomoravského kraje poskytnutí těchto informací:

- a) předání kopie dokladu (např. výpis ze systému spisové služby GINIS), dokládajícího, jakým způsobem byla tato žádost na JMK předávána jednotlivými osobami po obdržení do odeslání odpovědi);
- b) sdělení, kdo rozhodl, že žádost adresovaná radě nebude radě předána;
- c) sdělení, kdo rozhodl, že žádost adresovaná radě nebude radou vyřizována;
- d) předání dokumentů, dokládajících, že žádost adresovaná radě nebude radě předána;
- e) předání dokumentů, dokládajících, kdo rozhodl, že žádost adresovaná radě nebude radou vyřizována.

Povinný subjekt jednak vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti v citovaném bodě a), a jednak dopisem ze dne 2.5.2008 č.j. JMK 56388/2008, poskytnul informace ke zbývajícím částem žádosti (o stížnosti žadatele proti způsobu vyřízení žádosti rozhodl žalovaný samostatným rozhodnutím).

Oba správní orgány své odmítavé stanovisko odůvodnily ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a stejně jako ve svém odvolání podaném dle § 16 zákona č. 106/1999 Sb. uváděl, že systém GINIS není v žádném případě vnitřním pokynem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Dovolával se současně rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 28/2007-89 k výkladu pojmu interní předpis (pokyn).

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a stejně jako ve svém odvolání podaném dle § 16 zákona č. 106/1999 Sb. uváděl, že systém GINIS není v žádném případě vnitřním pokynem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Dovolával se současně rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 28/2007-89 k výkladu pojmu interní předpis (pokyn).

Dále žalobce namítal nesprávné vymezení povinného subjektu, když žádost byla adresována Radě Jihomoravského kraje, avšak nikdy jí nebyla předána.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24.11.2008 navrhl žalobu zamítnout s tím, že povinnost poskytovat informace v samostatné působnosti dopadá na územní samosprávné celky. V rámci samostatné působnosti územního samosprávného celku poskytují informace příslušné orgány obce a kraje. Orgány územního samosprávného celku nemají samy o sobě způsobilost a jsou vždy součástí příslušného územního samosprávného celku, přesto v oblasti přenesené působnosti stanoví ústava i příslušné zákony, že výkon státní správy může být zákonem svěřen orgánům samosprávy.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem včas uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 28/2007-89 za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze stricto sensu považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu.

V inkriminované věci se žalobce mj. dožadoval předání kopie dokladu (např. výpis ze systému spisové služby GINIS), dokládajícího, jakým způsobem byla tato žádost na JMK předávána jednotlivými osobami po obdržení do odeslání odpovědi), která mu byla odmítnuta právě s poukazem, že se má jednat o vnitřní pokyn, personální předpis. Městský soud v Praze však zastává názor, že tento výklad je v nesouladu k rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a nad rámce jeho výkladu pojmu „interní pokyn“.

Pokud jde o pojem právo na informace, tak jak je chápe čl. 17 Listiny základních práv a svobod, má toto právo dva základní aspekty. Prvním aspektem je obecná garance práva na vyhledávání, přijímání či rozšiřování informací (v tomto kontextu lze hovořit spíše o svobodě vyhledávání, přijímání či šíření informací), z čehož vyplývá pouze povinnost veřejné moci danou aktivitu neomezovat (není-li dán důvod omezení dle odst. 4 čl. 17 Listiny), nikoli povinnost aktivně konat. Veřejná moc je přitom povinna respektovat danou svobodu jednotlivce a zdržet se zásahů do této jeho autonomní sféry. Druhým aspektem práva na informace je potom stanovení konkrétní povinnosti státním orgánům informace aktivně poskytovat, z čehož vyplývá právo ostatních tyto informace obdržet.

Právo na informace je jednou z právních záruk ve veřejné správě, které jsou co do své podstaty a významu především zárukami zákonnosti ve veřejné správě. V inkriminované věci je nesporné, že není dán důvod omezení dle odst. 4 čl. 17 Listiny. V inkriminované věci není sporu o tom, že informace, které žalobce požadoval, se týkaly výkonu veřejné správy a správce daně, jakožto povinný subjekt, je měl k dispozici. Nejednalo se tak o případ, kdy by bylo požadováno sdělení informace, kterou by byl nucen teprve z různých podkladů vytvářet. Skutečnost, že tato informace byla obsažena v interním pokynu, je, jak již bylo uvedeno, zcela nerozhodná.

Městský soud v Praze musel v této souvislosti poukázat na základní skutečnost, že GINIS je spisová služba, která pracuje naprosto rovnocenně s analogovými i elektronickými dokumenty. Je možné tedy evidovat jak papírový, tak elektronický dokument i např. obrazový nebo zvukový záznam. Údaje o jednotlivých dokumentech se do systému pořizují ručním zadáváním, elektronickým vstupem nebo lze načíst data z jiných programů (systémů). Nejedná se tedy v žádném případě o interní předpis. Způsob interní komunikace u povinného

subjektu je informací, korespondující smyslu celého zákona č.106/1999 Sb., jímž je zajištění kontroly veřejné správy ze strany veřejnosti – žadatel může při znalosti dané informace např. namítat neefektivní či zdlouhavý způsob vyřizování jeho podání.

Jak vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 28/2007-89, jehož se žalobce dovolával jak ve svém včas podaném odvolání, tak i v žalobě, za interní pokyn ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze stricto sensu považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu.

Vnitřní předpis ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu (viz Hendrych, D.: Správní právo. C. H. BECK, Praha 2003, str. 113).

Vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic, apod.) nadřízeným orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováváním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. Tato oprávnění vyplývají z právní normy, jež stanoví vztah nadřízenosti a podřízenosti; interními instrukcemi se proto jen konkretizují úkoly a povinnosti podřízených složek a pracovníků [srov. zde např. § 11 písm. a) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech].

Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce - v případě správce daně např. postupy při vkládání dat do automatizovaného daňového systému, způsoby ověřování důvěryhodnosti daňových subjektů, kritéria hodnocení kontrolní činnosti, způsoby výměny informací mezi státními orgány, zásady dohlídkové činnosti, apod. Týkají-li se však zmiňované interní „Pokyny“ výkonu veřejné správy, tedy činnosti správce daně, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti, a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení daňových zákonů, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají.

Jak vyplývá z ustálené judikatury rovněž i zdejšího soudu (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 196/2004-41) předpis, který vymezuje působnost jednotlivých složek a pracovníků správního orgánu ve správním řízení, nelze považovat za výlučně vnitřní pokyn nebo personální předpis povinného subjektu dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Výkon veřejné správy je vždy činností orgánů veřejné moci navenek, ve vztahu k veřejnosti, k níž patří zejména rozhodování o právech a povinnostech osob. Je tudíž třeba, aby tato činnost byla prováděna transparentním způsobem a pod přiměřenou kontrolou veřejnosti.

Pokud se žalovaný v napadeném rozhodnutí dovolával „Analýzy účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím“, provedené Ministerstvem vnitra, z jejichž výsledků mělo vyplynout, že jako problematické se především jeví, zda podle daného ustanovení lze odmítnout pouze informace vztahující se k pokynům a předpisům nebo i tyto pokyny a

předpisy, musel soudu toto odůvodnění napadeného rozhodnutí odmítnout právě s poukazem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i Městský soud v Praze.

Pokud žalobce namítal nesprávné vymezení povinného subjektu, když žádost byla adresována Radě Jihomoravského kraje, musel soud tuto námitku odmítnout s poukazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb., v níž se *expressis verbis* uvádí, že povinnost poskytovat informace v samostatné působnosti dopadá na územní samosprávné celky. V rámci samostatné působnosti územního samosprávného celku poskytují informace příslušné orgány obce a kraje. Orgány územního samosprávného celku nemají samy o osobě způsobilost a jsou vždy součástí příslušného územního samosprávného celku, přesto v oblasti přenesené působnosti stanoví ústava i příslušné zákony, že výkon státní správy může být zákonem svěřen orgánům samosprávy.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 soudního řádu správního je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 6.800 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2012

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl předsedou JUDr. Slavomírem Novákem v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, IČ: 26653486**, občanské sdružení se sídlem Brno, U Luhu 23, zastoupen Mgr. Luděk Šíkolou, advokátem v Brně, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MV-44553-5/ODK-2008 ze dne 4.6.2008, o opravě výroku II. rozsudku,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 7 A 206/2008-47 ze dne 29. května 2012 se opravuje v záhlaví usnesení tak, že správně zní:

„II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč k rukám zástupce Mgr. Luděka Šíky, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.“

O d ů v o d n ě n í

Podle § 54 odst. 4 soudního řádu správního předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Vzhledem k tomu, že soud shledal ve výroku II. rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 7 A 206/2008-47 ze dne 29. května 2012, které nabylo právní moci dne 30.5.2012, chyby v psaní, byla oprava provedena tímto opravným usnesením.

P o u ě n í :

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. b) s.ř.s.).

V Praze dne 7. června 2012

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková

